

κάνουν τὸν ἄγριο Α. Παπαδιαμ., Τὰ Ρόδινα ἀκρογιάλ., 57. Σήμερα, εὐτυχῶς, ἄλλαξε ἡ κατάσταση. Κάτι τὰ σχολεῖα, καὶ οἱ δασοφυλάκοι, ὅλα συνετέλεσαν νὰ καταλάβῃ ἐκεῖνος ὁ κόσμος πὼς τὸ δάσος εἶναι ὁ προστάτης τοῦ Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 139. β) Θηλ., ἡ σύζυγος τοῦ δασοφύλακα "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.): 'Η δασοφυλακίνα ἔκανε κι ἄλλον πιδὶ Κουκούλ.

δασοφυτεμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Σκορτσιν. Σκουτάρ.) — Π. Παπαζαφείρ., Περισυναγ., 99 δασοφυτιμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ρ. δ α σ ο φ υ τ ε ῦ ω.

Ὁ πυκνοφυτευμένος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τῆς Ἀλεξάντρας τὰ βουνὰ τὰ δασοφυτεμένα, ποὺ 'κεῖ συνδυὸ δὲν περπατοῦν, συντρεῖς δὲν κουβεντιάζουν

Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Καλῶς ἀνταμωθήκαμι οὐλα τ' ἀγαπημένα, σὰν τὰ ζιμπούλια φουντωτά, τὰ δασοφυτιμένα Θράκ. (Αἶν.)

Κόρη, τὰ ροῦσα σου μαλλιά τὰ δασοφυτεμένα ν-ἐφτοῦνα μὲ ζουρλάνανε καὶ περπατῶ τίς νύχτες

Πελοπν. (Γορτυν.)

Νὰ εἰπῶ γιὰ τὰ δοντάκια σου τὰ δασοφυτεμένα, ἄγγελος σοῦ τὰ φύτεψε κ' ἡ Παναγιά ἡ Παρθένα

Πελοπν. (Σκουτάρ.)

δασοφύτευτος ἐπίθ. Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. δ α σ ὺ ς καὶ φ υ τ ε υ τ ὺ ς.

Δ α σ ο φ υ τ ε μ ἔ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ δόντια δασοφύτευτα σὰν τὸ μαργαριτάρι Σάμ.

δασοφυτρώνω Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κυνοῦρ. Μανιάκ. Μεσσην. Ξηροκ. Πάλυρ. κ.ά.) — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 189 δαδοφυτρώνω Πελοπν. (Δίβρ.) δασοφυτρώνου Μακεδ. (Φλόρ. κ.ά.) δασοφυτρώνου Θεσσ. (Καρδίτσα.) Στερελλ. (Φθιώτ.) δασοφυτρώνω Κωνπλ. Πελοπν. (Βραχν. Μαντίν. Ὀλυμπ. Φιγάλ.) Σκῦρ. Μετοχ. δασοφυτρωμένος Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. δ α σ ῖ ᾱ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δ α σ ᾱ, καὶ τοῦ ρ. φ υ τ ρ ὶ ω ν ω.

Φύομαι μὲ μεγάλην πυκνότητα ἐνθ' ἄν.: Τό 'ρριξες δασὰ τὸ γέννημα καὶ δασοφύτρωσε Πελοπν. (Γαργαλ.) Δαδοφύτρωσε τὸ σ'τάρι, θέλει ν' ἀραιώσῃ Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐδαοφύτρωσε τὸ κριθάρι Πελοπν. (Φιγάλ.) || Ἄσμ.

Σ τοὺν ἄμμον ρύζι ἔσπειρα, τοῦ 'πα νὰ μὴ φυτρώσῃ, κι αὐτὸ πὼς δασοφύτρουσι καὶ γίβ'κι σὰν τοῦ δάσους; Μακεδ. (Φλόρ.)

Ἀνάραια - ἀνάραια τό 'σπερνα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ, τσαί 'τσεῖνο δασοφύτρωσε τσαί βγήτσε καλαμιῶνας Σκῦρ.

Γιὰ πᾶρ'τε με καὶ σύρ'τε με ψηλά 'ς τὸ μοναστήρι, 'πού 'ναι τὰ δέντρα τὰ πολλὰ τὰ δασοφυτρωμένα Πελοπν.

Τῆς Ἀλεξάντρας τὸ βουνὸ τὸ δασοφυτρωμένο, ἐκεῖ συνδυὸ δὲν περπατοῦν, συμπέντε δὲν κοιμῶνται Πελοπν. (Κορινθ.)

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σ' ἓνα 'ρημοκκλησάκι 'πού ἦταν τὰ μνήματα δασὰ καὶ δασοφυτρωμένα Πελοπν. (Ξηροκ.)

Σπειρὶ πιτέριν ἔσπερνα 'ς τῆς ὁμορφῆς τ' ἀχείλι κι ἀνάρα ἀνάρα τό 'σπερνα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ, κ' ἐκεῖνο δασοφύτρωσε κ' ἐγίνῃ ὠρὶὰ πλεξούδα

Κωνπλ.

Κι ἀνάρα ἀνάρα τό 'σπερνα νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ καὶ τὴν κόρη βαλαντώσῃ

Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Μαργαριτάρι ἔσπειρα 'ς τῆς κονρασῖᾱς τ' ἀχείλι, ἀνάρα ἀνάρα τοῦ 'σπειρα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ κι αὐτὸ μόν' δασοφύτρουσι κι θιρισμοὺς δὲν ἔχει Θεσσ. (Καρδίτσα.)

δασοχωροφύλακας ὁ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α σ ο ς καὶ χ ω ρ ο φ ὺ λ α κ α ς.

Χωροφύλαξ ἀπεσπασμένος εἰς τὴν δασικὴν ὑπηρεσίαν.

δασύμαλλος ἐπίθ. Θήρ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. δασόμαλλος ἐνιαχ. δασόμαλλους Σάμ. δασομάλλος Εὐβ. ("Ακρ.) δασομάλλης Στερελλ. (Παρνασσ.) Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α σ ὺ μ α λ λ ο ς.

Δασύθριξ ἐνθ' ἄν.: Δασομάλλα ἀρνιά Εὐβ. ("Ακρ.)

|| Παροιμ.

Μηδὶ πούλν δασόμαλλους μηδὶ πούλν κασσίδ'ς (δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεῖς οὔτε πούλν σπάταλος οὔτε πούλν φιλάργυρος) Σάμ.

δασύς ἐπίθ. κοιν. δασύς Λέσβ. Πελοπν. (Πιάν. Τριφυλ.) δασυός Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Πελοπν. (Δημητρ. Καλάβρυτ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) — Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 39 δασυός Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ.) δασέος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) δασός Λειψ. Στερελλ. (Δεσφ. Φθιώτ. Φωκ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.² 33 — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. δασεῖα λόγ. κοιν. δασεῖα κοιν. δασεῖα Πελοπν. (Οἶν. κ.ά.) δασὰ Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Μέγα Χωρ.) δασὰ Θεσσ. (Καλαμπάκ. Μελιβ.) Θράκ. (Αἶν.) Νάξ. ('Απύρανθ.) δασή Λεξ. Μπριγκ. Οὐδ. δασὺ κοιν. δασὺν Πόντ. ('Ιμερ. κ.ά.) δασὺν Πόντ. (Σεμέν. Χαλδ.) δασὺν Πόντ. (Κοτύωρ.) δεσὺν Πόντ. (Κοτύωρ.) δασιὸ Στερελλ. (Παρνασσ.) δασίο Ζάκ. (Κερ. Λιθακ. Μαχαιρᾶδ.) Πληθ. δασιὰ κοιν. δασὰ Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Κρήτ. (Νεάπ.) Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Ηλ. Ξηροκ.) Σάμ. Στερελλ. (Δεσφ. Φθιώτ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 163 Κ. Χατζόπ., Ἀννιώ, 60 Π. Παπαχριστοδ. Χαμέν. κόσμ., 8 Σ. Μελά, Κόκκιν. πούκαμ.², 22 — Πανδῶρ. 13, 343 δασὰ Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Βερεστ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) δασὰ Μακεδ. (Καστορ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α σ ὺ ς. Ἐκ τοῦ οὐδ. πληθ. δ α σ ῆ α > δ α σ ῖ ᾱ ἐσχηματίσθη ὁ τύπ. οὐδ. ἐνικ. δ α σ ῖ ὁ. Οἱ τύπ. δ α σ ε ῖ ο ς > δ α σ ε ὶ ς ἐκ τοῦ θηλ. δ α σ ε ῖ α. Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ «οἱ τοῦ θηλυκοῦ γένους τύποι τῶν παλαιῶν εἰς -ύς -εῖα -ὺ ἐπιθέτων πάντες κατὰ τοὺς μετρν. καὶ Βυζαντινοὺς χρόνους μετεσχηματίσθησαν εἰς -έα» (βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ2, 261 καὶ Γλωσσολ. Ἐρευν. Β, 228) εἶναι πολὺ πιθανὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ θηλ. τύπ. δ α σ ῆ α > δ α σ ῖ ᾱ καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ τύπ. ἀρσ. δ α σ ῖ ὁ ς. Ἐπομένως, ἐκτὸς τοῦ δ α σ ε ῖ α καὶ ἄλλων τίνων τὰ ὅποια διέσωσεν ἡ λογία παράδοσις (β α ρ ε ῖ α, ὀ ξ ε ῖ α, π λ α τ ε ῖ α), δικαιολογεῖται ἱστορικῶς γραφὴ τῶν συνιζανομένων τύπων τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ. διὰ τοῦ -ι- καὶ ὅχι διὰ τοῦ -ει-. Βλ. καὶ Δ. Γεωργακῆ, Βυζαντινὰ 8 (1976) 290. Ὁ τύπ. δ α σ ε ὶ ς ἐκ τοῦ δ α σ ῆ α, θηλ. καὶ οὐδ. πληθ. καὶ ὁ τύπ. δ α σ ὶ ς κατὰ τὰ δευτερόκλιτα ἐπίθ.

